

נשא - שבועות תנו 'כבוד' לתורה

הרב יחיאל מיכל מונדרוביץ', מרצה בכיר

כאשר הקים הג"ר מאיר שפירא חנך ישיבת 'חכמי לובלין', התאספו המונים לחגיגה התורנית שהתקיימו ברוב עם והדר, ובהיכלו כולו אומר כבוד. הבנין ניצב לתפארה, מתנוסס כארמון רחב ידיים, באדריכלות מרהיבה, מרוהט ומאובזר בהידור בולט. המה ראו כן תמהו, הרי חז"ל הורו "כך היא דרכה של תורה - בפת המלח תאכל ומים במשורה תשתה... ובתורה אתה עמל!". הסביר הרב הנערץ "אנו לומדים דברי המשנה בלשון שאלה! וכי כך היא דרכה של תורה? אם אוכלים פת במלח בלבד, ואין יותר ממים במשורה, זועקת המשנה ותמהה "ובתורה אתה עמל?" מי יבחר בכך בראשית דרכו? הרב מלובלין אכן הניף קרן התורה ולומדיה, זקף את קומת בני הישיבות, להתפאר בעסקם בתורה, וכך קיבץ וריבץ ו'העמיד' תלמידים הרבה.

בפרשתנו לומדים **מצוות הנזיר**. פורש הוא הנזיר מדרכי בני אדם. מגדל פרע שער ראשו, ניזהר מטומאת מת, ובידול מוחלט מיין וכל תוצרת הגפן. **קדוש יהיה**. 'נזיר' הוא דוגמא של פרישות והיטהרות רוחנית.

המשנה מלמדת (נזיר כ"ח) כי **אב יכול להדיר את בנו בנזירות**, וכדברי הגמ' - זה מדין 'חינוך'. כמו שמרגיל האב את בנו לקריאת שמע ותפילה, לשמירת שבת, כך מרגיל ומחנך את בנו בצעירותו לפרישות. והנה, המשנה ממשיכה ומפתיעה! "מיחה או מיחו קרוביו" אם הילד מבטא חוסר רצון לנזירות, או שאחד מבני המשפחה טוען שלא יאה הדבר לילד - הרי הנזירות בטלה! **הגמרא תמהה!** למי יש סמכות לבטל הנהגה חינוכית בה האב מקדש את בנו? היכן מצאנו שיש לילד 'זכות וטו' לבטל דעת אביו? וכי מחשבת האב והסבתא גוברת על השקפה החינוכית של האב, עד שדעתם מבטלת את הנזירות שהאב נדר לחינוך בנו?

הגמ' מבארת - ואגב כך **משמיעה כלל יסוד בדרכי החינוך**: "כל חינוך דלא חשיב לא ניחא ליה!". עיקר החינוך הוא להעניק 'חשיבות' לבן, לעורר 'נכבדות' בעיני עצמו וסביבתו. אך חינוך לנזירות אינו מכבד! אדרבא, זה מבזה! הנזירות מכערתו ומנוולתו - בגלל השער הפרוע ובגלל התגלחת בתום תקופת הנזירות.

חינוך הבנים הוא ערך עליון בקרב עם סגולה. אך, למדנו כאן, שחינוך לא יהווה סתירה ל'כבוד האדם'. אם **כבוד הילד נפגם** מדרכי החינוך בהן נוהגים בו - **עלינו** לבדוק את הדרך

נלך בה. ילד ממורמר אינו מתחנך.

'דבש וחלב תחת לשונך' - ב'שבועות' אוכלים מאכלי חלב ומיני מתיקה, זכר למתן תורה. מקשטים בפרחי נוי ריחניים זכר לריח שושנים שבא מגן-עדן לחלל העולם, וזכר לעשבים יפים שכיסו את הר סיני המדברי. מנציחים לדורות את ה**יופי** של מתן תורה, את הנועם ואת המתק. לא מצאנו מנהג לפזר עשן בבתי כנסיות זכר לעשן שאפף את ההר. אין משמיעים קולות מחרזים. רק כך היא דרכה של תורה! דרכיה דרכי נועם!

הקב"ה נגלה עלינו, במתן תורתו, כזקן מלא רחמים. פתח בדברי ריצוי 'וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְּלַכְתַּת כְּהֹנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ'. הוא מעוררם לגדלות 'וְאַשָּׂא אֶתְכֶם עַל כַּנְּפֵי נְשָׁרִים וְאַבָּא אֶתְכֶם אֲלֵי'. 'כפיית הר כגיגית' בא במכוון רק **לאחר** שהכריזו 'נעשה ונשמע'. המנהג הוא להוליך ילד ל'חייזר' בראשונה כשהוא נישא על ידיים ועטוף בטלית נאה, שם לומד אותיות קדושות ומלקק דבש! נמשיך כך בכל שנות חינוכו! לא להפוך את הטלית לבגד אוטם ומחניק, ולא להמיר הדבש - בעוקץ. **והערב** נא... את דברי תורתך... כי בנינו **ערבים** לנו!

בהצלחה בעבודת הקודש!

יחיאל מיכל מונדרוביץ'

123ymm@gmail.com